

BONNE PIOCHE et WILD-TOUCH présentent

Il ÉTAIT une FORÊT

Un film de Luc Jacquet

Produit par Yves Darondeau - Christophe Lioud - Emmanuel Priou

Scénario Luc Jacquet
D'après une idée originale de Francis Hallé

Une coproduction
Bonne Pioche Cinéma - France 3 Cinéma - Rhône-Alpes Cinéma

En association avec Wild-Touch

Avec la participation de
Canal+
Ciné+
France Télévisions
Région Rhône-Alpes
et du Centre du cinéma et de l'image animée

Avec le soutien de

Agence nationale des parcs nationaux du Gabon
Conseil général de l'Ain
Humus - Fonds pour la biodiversité
CNC (Nouvelles Technologies en production)

En association avec
Cofinova 9
Cinémage 7
Palatine Étoile 10

Distribution France : The Walt Disney Company France

Ventes internationales : **wild bunch**

BONNE PIOCHE

WILD TOUCH

3 cinéma

rhône-alpes
cinéma

francotélévisions

CANAL+

CINE +

l'ain
Conseil général

@peru

HUMUS

PARC OISEAUX

Centre national
de l'image animée

Parcs
Gabon

COFINOVA

Cinémage

SOFICA
PALATINE ÉTOILE

MAC

Η παραγωγή του βιβλίου έγινε στην Ελλάδα, σε χαρτί βιοδιασπώμενο,
με ουδέτερο pH, λευκασμένο χωρίς χλώριο, με πιστοποίηση FSC.

Τίτλος πρωτοτύπου: *L'homme qui dessinait les arbres*, Actes Sud Junior

L'homme qui dessinait les arbres © Bonne Pioche Cinéma – France 3 Cinéma – Rhône-Alpes Cinéma – 2013

L'homme qui dessinait les arbres © Actes Sud, France, 2013

1η ελληνική έκδοση: Απρίλιος 2014

Απόδοση από τα γαλλικά: Θεόφιλος Μπαχτσεβάνης

Τυπογραφική διόρθωση: Αρετή Μπουκάλα

Στοιχειοθεσία-σελιδοποίηση: Περικλής Δουβίτσας

ISBN 978-960-504-101-4

Για την ελληνική γλώσσα:

© Εκδόσεις ΝΕΦΕΛΗ - «Τσαλαπετεινός» και Θεόφιλος Μπαχτσεβάνης

Ασκληπιού 6, 106 80 Αθήνα

Τηλ.: 2103639962, Fax: 2103623093

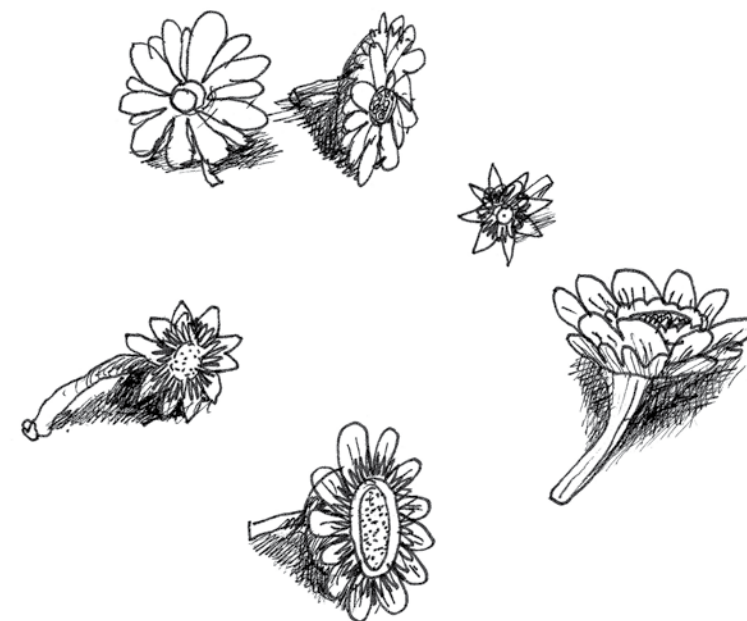
e-mail: info@nnet.gr

www.tsalapeteinos.com

Ο ζωγράφος του δάσους

FRÉDÉRIC MANSOT

Μια ιστορία εμπνευσμένη
από την ταινία του Luc Jacquet
Ήταν κάποτε ένα δάσος
και από τον αφηγητή της Francis Hallé.

ΑΠΟΔΟΣΗ:
ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΜΠΑΧΤΣΕΒΑΝΗΣ

Ο κύριος Φρανσίς, όπως κάθε πρωί, παίρνει τα μολύβια του, μια σβήστρα κι ένα μεγάλο φύλλο χαρτί. Φοράει το κασκέτο του, βάζει στα γρήγορα το σακάκι του και βγαίνει απ' το σπίτι.

«Δεν θα ξεχάσεις ν' αγοράσεις ψωμί!...» ακούει μια φωνή μόλις πριν κλείσει την πόρτα. Είναι η γυναίκα του, που ξέρει πως μερικές φορές ο κύριος Φρανσίς είναι κάπως ξεχασιάρης...

Ο κύριος Φρανσίς κοντοστέκεται στο κατώφλι, κλείνει τα μάτια κι ανασαίνει βαθιά τον αέρα του δάσους. Πόσο ευχάριστο είναι, νωρίς το πρωί, να αναπνέεις το λεπτό, μεθυστικό άρωμα των λουλουδιών, των φρούτων και της υγρής, ζεστής γης!

Μμμ! Είναι τόσο απολαυστικό, που ο κύριος Φρανσίς παίρνει άπληστα άλλη μια βαθιά ανάσα. Η μέρα μπορεί επιτέλους ν' αρχίσει.

Στ' αριστερά του σπιτιού ξεκινά ένα δρομάκι που χάνεται στο δάσος, στριφογυρνώντας ανάμεσα στα κοκολόμπα, τα καπόκ και τα ανθισμένα μάνγκο.*

Αποφασιστικά, ο κύριος Φρανσίς ξεκινά.

* Είδη τροπικών δέντρων. Όπως επίσης το μανόνι, η κόκκινη συκιά, η κεκροπία και το μοαμπί στις επόμενες σελίδες. Μάλιστα, το μοαμπί είναι το πιο μεγάλο δέντρο της Αφρικής.

Ο κύριος Φρανσίσ περπατάει, περπατάει, περπατάει, ώσπου στο δρομάκι
μπροστά του απλώνεται ο νοτισμένος ίσκιος του μεγάλου γερμένου μαονιού.
Σκαρφαλώνει στις ρίζες του που ξεπροβάλλουν απ' τη γη κι ανεβαίνει
προσεκτικά, προσπαθώντας να μη χάσει την ισορροπία του,
στον γλιστερό κορμό. Στρογγυλοκάθεται πάνω σ' ένα παχύ μαξιλάρι
από βρύα κι αρχίζει να ζωγραφίζει.

Δεν παραλείπει καμιά ρίζα, κανένα κομμάτι φλοιού,
κανένα κλαδί, καμιά περικοκλάδα, καμιά λειχήνα. Μια ώρα μετά, κοιτάζει
τη ζωγραφιά του και, βλέποντας πόσο χαρτί έχει μείνει ακόμη λευκό, αναφωνεί:
«Μά την ξύλινη πίπα! Θα καταφέρω να ζωγραφίσω και την κόκκινη συκιά!».

Ο κύριος Φρανσίσ επιστρέφει στο σπίτι, μπαίνει στο γκαράζ και ξαναβγαίνει με το ποδήλατό του.

«Δεν θα ξεχάσεις ν' αγοράσεις ψωμί!...» ακούει μόλις πριν κάνει την πρώτη πεταλιά. Αλλά εκείνος έχει πια φύγει. Μια, δυο, τρεις πεταλιές στο δρομάκι...

Ποδηλατεί ζιγκ-ζαγκ ανάμεσα στις περικοκλάδες και τις φτέρες, δρόμο παίρνει δρόμο αφήνει, μέχρι που φτάνει στην κόκκινη συκιά. Γέρνει το ποδήλατο στον κορμό της και κάθεσαι καταγής, πάνω στο αφράτο χαλί από πεσμένα φύλλα. Παίρνει τα μολύβια του, ξεδιπλώνει το μεγάλο φύλλο χαρτί και υψώνει το βλέμμα.

Κι αρχίζει να ζωγραφίζει όχι ένα αλλά δύο δέντρα! Γιατί η κόκκινη συκιά έχει επιλέξει για κατοικία της έναν κοκοφοίνικα. Με τον χρόνο, οι βαθυκόκκινες ρίζες της έφτασαν ως τη γη και μεγάλωσαν, μεγάλωσαν, μεγάλωσαν... τόσο που ο φοίνικας ώρες ώρες μοιάζει ν' ασφυκτιά.

Δεν είναι λίγα τα δέντρα που, σαν αυτή τη συκιά, στην αρχή κρύβουν τις προθέσεις τους, μα στο τέλος σκοτώνουν σ' αλήθεια τα δέντρα που τα φιλοξενούν! Ο λόγος που ο κύριος Φρανσίσ έρχεται και ζωγραφίζει τα συγκεκριμένα δέντρα είναι ότι τούτη δω η συκιά δεν πνίγει εκείνον που της πρόσφερε τόσο ευγενικά τη φιλοξενία του. Και ναι, ο φοίνικας έχει ένα μυστικό: ότι διατηρεί την ψηλόλιγνη σιλουέτα του! Ψηλώνει, ψηλώνει, ψηλώνει, μα δεν παχαίνει ποτέ. Όσο κι αν η συκιά τον τυλίγει, εκείνος ζει τη δική του ζωή στα ύψη...

Ο κύριος Φρανσίσ δεν παραλείπει καμιά ρίζα, κανένα κλαδί, κανένα φύλλο.

Μια ώρα μετά, κοιτάζει εξεταστικά το σχέδιό του και, βλέποντας πόσος χώρος έχει μείνει ακόμη, λέει χαρούμενος: «Μά την ξύλινη πίπα! Θα καταφέρω να ζωγραφίσω και το μοαμπί!».

